C. C. THYBRO

BRØNDEN 2

- SKYGGEGÆNGEREN

KRABAT

C. C. THYBRO

BRØNDEN 2

SKYGGEGÆNGEREN

KAPITEL 1

Amera skar omhyggeligt et stykke af pandekagen og førte det op til munden. Den lignede en helt almindelig pandekage.

Den lugtede bare ikke som en. Stanken af rådne æg sad i hver eneste krog i køkkenet.

Ovre på den anden side af bordet sad hendes mor og kiggede intenst på hende. Munden var let åben, og øjnene skinnede. Et øjeblik lignede de to huller fyldt med tjære.

"Spis den nu," sagde hun. Hendes stemme lød rigtig, men den føltes forkert.

Alting føltes forkert.

Amera sænkede hånden. "Men du sagde …"

begyndte hun. “Du sagde, at jeg skulle være blevet i brønden hele natten.”

Hendes mor lagde hovedet på skrå. “Lille skat, hvorfor skulle jeg dog sige det? Jeg er *glad* for, at du kom op.” Hun rakte ud og gav Ameras arm et klem. Så nikkede hun mod pandekagen. “Spis op. Du har haft en lang nat.”

Ameras arm blev kold, der hvor hendes mor havde rørt hende. Maven vendte sig, mens hjertet slog kolbøtter. Hun skulle aldrig have taget imod de andre pigers udfordring; en nat i brønden mod aldrig mere at være deres mobbeoffer. Det havde virket som en fin byttehandel. Indtil hun var kommet op på den anden side, hvor hele verden var vendt på vrangen og hendes mor ikke var hendes mor. Og hvor pandekagerne ikke duftede af pandekager.

Amera løftede gaflen kun for at sænke den igen. “Jeg er ikke sulten.”

“Jeg har brugt tid på at lave dem til dig,” sagde hendes mor. Hun fik en rynke mellem brynene.

Amera krympede sig. “Det er ikke for at være

utaknemmelig," hviskede hun. Hun kunne bare ikke ryste følelsen af, at hvis hun spiste pandekagen, så ville der ske et eller andet forfærdeligt. Hun havde engang læst, at man ikke måtte spise den mad, man fik serveret, hvis man blev kidnappet af feer. Det var som at indgå i en kontrakt, og man mistede muligheden for nogensinde at komme hjem, hvis man gjorde.

Ikke at hendes mor lignede en fe. Hun lignede sig selv, men det var hun ikke. Det var det eneste, Amera var helt, helt sikker på.

"Hvordan fandt I mig?" Hun havde spurgt før, men svaret havde ikke hjulpet hende. Eller måske var det mere korrekt at sige, at Amera ikke troede på det.

"Det var Malou, der fortalte os, hvor du var henne," sagde hendes mor langsomt. "Det har jeg jo sagt."

En indeklemt følelse vred sig i brystet. Nej. Det passede ikke. Malou havde ikke haft det skadefro udtryk, som Amera ellers forbandt med hende. Hun havde stået fastfrosset og forskræmt, da Ameras forældre havde guidet Amera op ad brønden. De havde haft samme ansigt, men den Malou, der havde taget imod hende ved

brøndens kant, havde været en anden. Det lød tosset, og det kunne Amera godt høre, men det gjorde det ikke mindre sandt. Folk skiftede ikke bare personlighed.

"Spis nu."

"Jeg er ikke sulten."

"Amera!" Hendes mors hånd slog i bordet, så bestikket klirrede.

Amera stivnede i sin stol. Tårerne blev holdt tilbage, til de samlede sig som en klump i halsen.

Amera skubbede tallerkenen fra sig. "Nej!" raspede hun.

Et øjeblik blev hendes mors øjne helt sorte, tænderne blottet i en arrig snerren. Hun rejste sig med et ryk og tog både Ameras tallerken og den med stakken af pandekager. Så trampede hun over og smed det hele så hårdt ned i vasken, at porcelænet knustes.

Ameras hjerte hamrede. Hendes mor gjorde aldrig sådan noget. Hun råbte heller ikke.

Måske var det her hendes skyggeside. En slags ond dobbeltgænger, der gjorde alt det væmmelige, som man ikke gjorde til daglig.

Amera vidste ikke, hvor tanken kom fra, men den føltes sand nede i bunden af maven.

"Gå ind på dit værelse, og så vil jeg ikke se mere på dig, før du er færdig med … med at opføre dig som en forkælet møgunge!"

Amera rejste sig på stive ben. Først ville de næsten ikke makke ret, men snart spurtede hun over gulvet. Ind mod den relative sikkerhed hendes værelse udgjorde.

Hun stivnede i døren.

Hr. Kanin sad på sengen, de små knappeøjne stirrede på hende. Fulgte hver eneste lille bevægelse. Med hjertet oppe i halsen gik hun over og løftede hr. Kanin i det ene øre. Så bar hun ham ud på gangen og lukkede døren mellem dem. Normalt ville han havde trøstet hende, men herinde var intet normalt.

Men der var en, der vidste, hvad der foregik.

Malou.

Hende, hvis dobbeltgænger havde lokket Amera ned i brønden, til at begynde med. Alle de små formaninger, de advarende, *du skal blive dernede hele*

natten, rungede stadig i ørerne. Fik brystet til at brænde af retfærdig harme. Som om Amera nogensinde havde haft en chance.

Men det havde nok heller ikke været meningen. Det skulle bare føles, som om det var hendes egen skyld.

Amera gik hen til vinduet. Et lille suk undslap hende, mens skuldrene langsomt slappede af. Vinduet havde hasper. Det var ikke ligesom hoveddøren, der hverken havde lås eller dørhåndtag.

Hun kunne flygte.

Hun skævede tilbage mod døren. Det var bare et spørgsmål om at finde det rigtige tidspunkt.

KAPITEL 2

Ameras ikke-mor gik rundt ude i køkkenet og nynnede. Amera dukkede nakken. Hendes mor havde altid været en smule tonedøv, men nu ramte hun hver eneste node perfekt. Det fik gåsehud til at nive på armene og i nakken.

Hr. Kanin sad atter på sengen. Hun havde set bort et øjeblik, og så havde han været tilbage. Efter et par sekunders tøven tog hun ham og satte ham ud på gangen igen. Hun lukkede døren mellem dem og tørrede hænderne i bukserne, men den fedtede fornemmelse af at have rørt ved hr. Kanin gik ikke væk. Med et suk gik hun over og lagde sig på sengen.

Mobilen var tung og klodset nede i lommen. Hun

hev den op og trykkede på knapper, skærm, *alt*. Mobilen blev ved med at spille død. Hun gav den et dask, men skærmen forblev stædigt sort. Dens krakelerede glas lignede spindelvæv, og kanterne skar i fingerspidserne. Hun stak den ubrugelige klods tilbage i lommen.

Tiden sneglede sig afsted, og ovre på døren kradsede noget på træet nede ved gulvet. Det kunne ikke være andre end hr. Kanin.

Amera gøs og vendte sig om på siden, så hun stirrede ind i væggen. Hun ville helst ikke gå i ud mørke, men at gå nu, hvor det stadig var dag, var for udsat, ikke? Hun stirrede hårdere ind i væggen. Men fandtes nat og dag overhovedet her?

Hun rejste sig igen, så hun kunne se ud ad vinduet. Lyset var køligt og gråt, som ved fuldmåne på en skyfri nat, men skarpere. Mere metalagtigt. Det *var* dag lige nu, ikke? Det havde været mørkere, da hun var kommet op ad brønden.

Hun kneb øjnene sammen, ingenting udenfor vinduet var rigtig skarpt. Hun sendte brillerne på natbordet et kort blik. Hun havde ikke haft sine briller

på, da hun var kravlet ned i brønden, men der lå de. Ligesom med maden advarede noget hende mod at tage dem på. Det føltes, som om hun ville se noget forkert, hvis hun gjorde.

Træernes nøgne grene fægtede i en brise, der også fik græsset til at vrikke fra side til side. Sammen med brisen blev en form for grålig sne pisket op. Den samlede sig oppe på grenene og nede mellem græs-stråene.

Over de krumbøjede træer hang de to måner tungt side om side på himlen, som to spejlblanke metalskiver. De bragte tankerne hen på et gammelt eventyr, der havde skræmt Amera, da hun var lille. Det var et af H.C. Andersen, det med de tre hunde. Den første havde øjne så store som tekopper, den næste som møllehjul og den sidste som rundetårn. Illustrationerne af hundene med de enorme øjne havde siddet i Amera længe efter, bogen var blevet lukket i.

Nu lignede månerne øjnene på en kæmpe hund. I hendes fantasi havde de et gab, som var stort nok til at sluge hele verdenen.

Hr. Kanin blev ved med at kradse på døren og ude i køkkenet steg den ulidelige nynnen i styrke.

Amera skubbede vinduet op. Ingen knirken. Hun fandt et par gamle sko nede i en kasse og en ekstra trøje i skuffen. Det lugtede forkert, men det var stadig bedre end at fryse. Håbede hun.

Hendes fødder ramte jorden under vinduet med en dump lyd. Hun faldt på knæ mellem nedfaldne blade og græs. Unaturligt stille, idet en støvsky rejste sig om hende. Et host kildede straks i halsen.

Hun rakte frem mod nærmeste græsstrå, mens hun strakte sanserne efter forfølgere.

"Av for …!" Hun flåede hånden til sig. En lille dråbe blod piblede frem, hvor græsbladet havde skåret hende. Hun gned fingrene mod hinanden. Stråene var dækket af klæbrigt støv. Det måtte være det, der havde slugt lyden. Indenfor havde det lignet sne, men det føltes som aske mellem fingrene. Ligesom det, der altid samlede sig i bunden af kaminen hjemme hos hendes bedstemor.

Hun tørrede hånden af i bukserne og kom op at stå. Selvom hun stod i læ fra huset, følte hun sig udsat. Hun sneg sig afsted langs husmuren og dybere ind i haven. Hun kunne ikke gå direkte ud på vejen, men hvis hun kravlede gennem hækken … Tidligere havde hun set, at der løb små stier bagom og mellem husene ligesom derhjemme.

Men hvordan skulle hun finde Malou? Hun anede ikke, hvor hun boede henne. Amera havde en forestilling om, at hun var rig og boede i et af vejens store huse, men den idé havde hun bygget på ikke-Malous ondskabsfulde opførsel. Hvem vidste, hvordan den virkelige Malou var? Amera blinkede hårdt. Kunne hun overhovedet regne med noget som helst, som ikke-Malou havde sagt?

Maven knugede sammen om sig selv og mindede hende om, at hun ikke havde spist morgenmad. Sammen med tanken kom mindet om lugten af de rådne æg. Det fik kvalmen til at bølge ind over hende, men i det mindste jog det også sulten på flugt.

Hun nåede enden af haven. Nerverne stod på stilke, men der lød ingen råb inde fra huset og ingen ikke-forældre kom ud for at hive hende med indenfor igen.

Hun var helt alene. Ikke så meget som en fugl pippede. Ensomheden fik hende til at vikle armene omkring sig selv. Ovenfra begyndte asken langsomt at dale ned.

Der var et hul i hækken. De nøgne buske lignede små skeletter. Alt herinde virkede dødt. Var *hun* død? Måske var det her livet efter døden. Amera slugte gråden, der truede med at mase sig op ad halsen på hende. Hun skulle ikke tænke på alt muligt. Hun skulle bare igennem hullet og så …

Hun tøvede. Hullet havde set større ud på afstand.

En kold vind jog gennem haven og fik grenene til at gnide sig op ad hinanden.

Amera trådte frem og stak hovedet ind i hullet. Buskens fingergrene borede sig straks ind i hår og hud. Hun trykkede sig hårdere mod dem. Hun kunne godt. Og bagefter skulle hun liste byen rundt og lede efter

postkassen med Malous navn på. Hvis der da var navne på postkasserne på denne side af brønden.

Drillerierne om hendes vægt nåede hendes ører fra fortiden. *Kan hun overhovedet være i brønden?* Hun blinkede hårdt, mens hun klemte sig det sidste stykke gennem hækken. Pludselig slap den hende med et svup, så hun snublede frem.

Hun pustede tungt og så tilbage mod hækken. Hullet var næsten usynligt fra denne side.

Nu skulle hun bare finde …

"Hej?"

Amera hvinede og tumlede baglæns. Hækken greb hende kort, men så var det, som om den smed hende fra sig. Hun væltede i støvet med et gisp.

"Undskyld, det var ikke for at forskrække dig." Den blonde pige med den sjuskede hestehale stak en hånd ned mod Amera.

"Malou?" Amera greb hånden uden at tænke over det.

Malou lænede sig tilbage og lagde vægten bag trækket.

“Du kender mig?” spurgte hun stille, da de begge stod op og igen havde sluppet hinandens hænder. “Har du mødt min … skyggegænger?”

“Skyggegænger?”

“Det er det, jeg kalder dem. Dem, der ikke er os. Og den Malou, der *ikke* er mig.” Hun sparkede til jorden. En lille sky af aske stod om benene på dem. “Jeg har haft en masse tid til at tænke over navnet,” mumlede hun.

Ameras mave krympede sig. “Hvor længe?”

Malou trak på skulderen. “Længe.”

“Kan man slet ikke komme tilbage?” Ameras stemme var ikke højere end en hvisken.

Malou så op. Hun græd ikke, men hele hendes udtryk var tungt af sorg. Måske var hun for trist til at græde. Det var det, Amera tænkte, da hun så på hende. Hun lignede en, der allerede havde mistet alt.

“Jo,” hviskede Malou. “Man skal bare sørge for at vinde bagefter.”

C. C. THYBRO

C. C. Thybro (f. 1992) er uddannet indenfor informationsvidenskab og kulturformidling med et drys af litteraturvidenskab. Hun har skrevet til både børn og voksne. Brønden var hendes debut som børnebogsforfatter, og det her er fortsættelsen.

Hun elsker fortællinger med et godt gys og de skæve perspektiver fra folk, der lever lidt på kanten af og i sprækkerne mellem det normale.

HAR DU LÆST FØRSTE BIND?